

Bibeltekster til temaet 'forbrug/overforbrug'

Gud skaber himlen og jorden

(Første Mosebog kap. 1 – kap. 3 vers 4)

¹ I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. ² Dengang var alt rungende tomt, og der var buldrende mørkt over dybet. Men Gud lod sit åndedræt blæse over vandet. ³ Han sagde: »Bliv lys!« og straks kom der lys. ⁴ Gud syntes godt om lyset, og han skilte det fra mørket ⁵ og kaldte lyset for dag og mørket for nat. Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den første dag.

⁶ Nu sagde Gud: »Der skal være en hvælving midt i dybet, så der bliver et sted, hvor der ikke er vand.« ⁷ Og han formede en hvælving, så vandet blev delt: Noget af vandet var over hvælvingen og resten nedenunder. ⁸ Gud kaldte hvælvingen for himmel. Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den anden dag.

⁹ Gud sagde: »Vandet under himlen skal samle sig ét sted, så det faste land bliver synligt,« og straks blev det sådan. ¹⁰ Gud kaldte det faste land for jorden, og han kaldte stedet, hvor vandet var, for hav. Gud syntes godt om det, ¹¹ og han sagde: »Jorden skal blive grøn. Der skal vokse alle slags grønne planter og frugttræer,« og straks blev det sådan: ¹² Alle slags grønne planter og frugttræer spirede frem af jorden, og Gud syntes godt om det. ¹³ Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den tredje dag.

¹⁴ Nu sagde Gud: »Der skal være lysende himmellegemer, så man kan kende forskel på nat og dag. Man skal vide, at år og dage går, og hvornår det er helligdag. ¹⁵ De skal lyse ned på jorden oppe fra himlen.« Og straks blev det sådan: ¹⁶⁻¹⁸ Gud formede de to store lys og alle stjernerne og satte dem på himlen til at lyse ned på jorden. Det største lys til at herske over dagen og det lille til at herske over natten, så der er forskel på lys og mørke. Gud syntes godt om det. ¹⁹ Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den fjerde dag.

²⁰ Så sagde han: »Havet skal vrimle med levende væsener, og over jorden, under himlens bue, skal der flyve fugle.« ²¹ Gud formede de store havdyr, alle slags levende væsener i vandet og alle slags fugle, og han syntes godt om det. ²² Gud velsignede dem og sagde: »Formér jer og bliv så mange, at vandet i havet og himlen over os bliver fyldt med liv.« ²³ Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den femte dag.

²⁴ Så sagde Gud: »Jorden skal give liv til alle slags levende væsener: store dyr, smådyr, ja, alle slags dyr.« Og straks blev det sådan. ²⁵ Gud formede hver enkelt dyreart på jorden, og han syntes godt om dem. ²⁶ Gud sagde til sig selv: »Lad os nu forme mennesket. Det skal ligne os, så det kan tage ansvar for fiskene i havet, fuglene i luften og dyrene på jorden.« ²⁷ Og Gud formede mennesket, så det lignede ham. Han skabte mennesket som mand og kvinde ²⁸ og velsignede dem, så de ville få mange børn og et langt liv. Han sagde til dem: »Få børn, og bliv så mange, så I kan fylde hele jorden

og tage ansvar for fiskene i havet, fuglene i luften og alle dyrene på jorden. ²⁹ Alle planter og frugttræer på jorden er jeres. Dem skal I leve af. ³⁰ Og alle levende dyr, fugle og smådyr skal spise af de grønne planter.« Sådan blev det. ³¹ Gud så på alt det, han havde skabt, og han syntes virkelig godt om det. Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den sjette dag.

¹ Sådan blev himlen og jorden skabt. ² På den syvende dag var Gud færdig med sit arbejde. Den dag holdt han fri. ³ Og Gud gav den syvende dag en særlig betydning og et særligt formål, for det var på den dag, han var færdig med at skabe alting. ⁴ Det var historien om, hvordan himlen og jorden blev skabt.

Da Gud havde skabt jorden og himlen, ⁵ voksede der stadig ingen buske eller grønne planter på jorden. For Gud havde endnu ikke sendt regn, og der var ingen mennesker til at dyrke jorden. ⁶ Men nu steg en kilde op fra undergrunden og vandede jorden med ferskvand. ⁷ Gud tog noget ler fra jorden og formede mennesket af det. Han pustede livets åndedræt ind i næseborene på mennesket, så det blev levende.

⁸ Gud havde plantet en have ude østpå i Eden, og efter at han havde skabt mennesket, lod han det bo dér. ⁹ Han fik alle slags smukke træer med gode frugter til at vokse frem. Midt i haven stod livets træ og træet, der giver viden om både godt og ondt.

¹⁰ Fra Eden løb der en flod, som vandede haven. Derefter delte den sig, så den blev til fire floder. ¹¹ Den ene flod hedder Pishon, den vander hele landet Havila, hvor der både findes ¹² det reneste guld, duftende harpiks og skinnende ædelsten som onyks. ¹³ Den anden flod, Gihon, vander landet Nubien. ¹⁴ Den tredje flod, Tigris, løber øst for Assyrien. Den fjerde flod er Eufrat.

¹⁵ Gud tog nu mennesket med ind i Edens have og satte ham til at dyrke og passe den. ¹⁶ »Du må spise af hvert eneste træ i haven,« sagde han til mennesket og fortsatte: ¹⁷ »Bortset fra træet, der giver viden om både godt og ondt. Hvis du spiser frugt fra det træ, så vil du dø!«

¹⁸ Gud tænkte ved sig selv: »Det er ikke godt, at mennesket er alene. Jeg vil skabe en, der kan stå ved hans side.« ¹⁹⁻²⁰ Gud tog derfor noget jord og formede alle de vilde dyr og fuglene og bragte dem hen til mennesket, for at han skulle give dem navn. Sådan fik alle dyr og fugle navn og kom til at hedde præcis det, som mennesket kaldte dem. Men ingen af dem passede til mennesket.

²¹ Gud lod derfor mennesket falde i en dyb søvn, og mens han sov, fjernede Gud et af menneskets ribben og erstattede det med kød. ²² Af ribbenet dannede han en kvinde, som han tog med hen til manden. ²³ Manden udbrød:

»Denne gang er knoglerne som mine egne,
kødet som mit eget kød.
Hun er taget ud af mig.
Hun passer til mig.
Hun må være kvinde.«

²⁴ Siden har det været sådan, at en mand forlader sin far og sin mor for at blive ét med sin kvinde.

²⁵ Både manden og kvinden var nøgne, og de skammede sig ikke over det.

¹ Af alle de dyr, Gud havde skabt, var slangen det mest udspekulerede. En dag spurgte den kvinden: »Kan det virkelig passe, at Gud har forbudt jer at spise frugt fra træerne i haven?« ² »Selvfølgelig må vi spise af frugterne,« svarede kvinden. ³ »Det er kun frugten fra træet midt i haven, Gud har sagt, at vi ikke må spise. Hvis vi så meget som rører ved træet, dør vi.« ⁴ »I dør overhovedet ikke!« sagde slangen.

Har du nogensinde fået solen til at stå op?

(Jobs Bog kap. 14 og kap. 38 – kap. 40 vers 5)

¹ Enhver, der er født som menneske, har det sådan:

Ens liv er kort og fuldt af uro.

² Man er som en blomst, der skyder op og visner straks igen.

Ens liv glider forbi som en skygge.

³ Alligevel holder du øje med os

og vil stille mig til regnskab for mit ubetydelige liv?

⁴ Jeg er jo kun et menneske,

og jeg kan ikke være andet.

⁵ Du har bestemt, hvor længe vi skal leve.

Du siger, hvor mange måneder vi har,

og vi får ikke et minut længere.

⁶ Så kig nu den anden vej og lad os være i fred,

så vi kan nyde vores korte tid.

⁷ Et træ har mere at håbe på end et menneske!

Hvis det bliver fældet, kan det skyde frem igen,

og de nye grene fortsætter med at vokse.

⁸ Selvom rødderne bliver gamle,

og stubben dør og smuldrer,

⁹ kan træet sætte nye skud, så snart der kommer vand,

og spire igen som en helt ny plante.

¹⁰ Men når et menneske dør, er det forbi med det.

Det trækker vejret for sidste gang, og så er det væk.

¹¹ Vandet kan forsvinde fra havet,

og en flod kan svinde ind og tørre bort,

¹² men et menneske, der er lagt i graven, står ikke op igen;
så længe universet består, vågner de døde ikke;
deres søvn bliver ikke forstyrret.

¹³ Gid du ville gemme mig i dødsriget.
Der kunne jeg ligge skjult, til du ikke er vred længere.
Og bagefter kunne du tage dig af mig igen.

¹⁴ Når en mand er død, kan han så blive levende igen?
Jeg ville vente tålmodigt på min post,
som en soldat, der venter på, at hans vagt er forbi.

¹⁵ Så kunne du kalde på mig, og jeg ville svare,
når du længtes efter mig, som du selv har skabt.

¹⁶ Og så ville du passe på, at jeg ikke snublede,
i stedet for at vogte på, om jeg gjorde noget forkert.

¹⁷ Mine forbrydelser ville være gemt langt væk,
og du ville dække over alt, hvad jeg har gjort forkert.

¹⁸ Men bjerge styrter sammen og forsvinder,
og klipper bliver rykket rundt.

¹⁹ Store sten bliver slidt væk af vandet,
oversvømmelser vasker jorden bort
– og sådan lader du også menneskers håb gå til grunde:

²⁰ Du overmander os, og så dør vi og er væk for altid;
du lader os gå i forfald og forsvinde.

²¹ Hvis vores børn bliver berømte, hører vi ikke om det,
hvis de går i hundene, ved vi det ikke.

²² Vi føler kun vores egen smerte
og sørger kun over os selv.«

//

¹ Nu tog Gud selv ordet.

Han kom midt i et stormvejr og sagde til Job:

² »Hvem er det, der beklager sig over mig
uden at have forstået noget som helst?

³ Gør dig klar, og vis dig som en mand,
for nu har jeg et par spørgsmål, du skal svare på:

4 Hvor var du, da jeg gik i gang med at skabe verden?

Sig mig det, hvis du er så klog.

5 Hvem bestemte, hvor stor den skulle være,
og spændte målesnoren ud – er du klar over det?

6 Hvad er fundamentet lavet af,
og hvem lagde den første sten,

7 dengang morgenstjernerne råbte i kor,
og alle omkring mig i himlen jublede af fryd?

8 Hvem lukkede sluseportene for havet,
da det kom brusende frem fra jordens indre?

9 Det gjorde jeg! Og jeg svøbte det nyfødte hav i skyer
og omgav det med mørke tåger.

10 Jeg bestemte, hvor langt havet måtte brede sig,
jeg lukkede sluseportene og satte bom for.

11 Jeg sagde: ›Hertil og ikke længere!
Så meget plads får du at boltre dig på.‹

12 Har du nogensinde fået solen til at stå op, Job?

Og ved du, hvor daggryet kommer fra,

13 når det lyser op helt ud til horisonten
og får nattens ondskab til at forsvinde?

14 Så skifter jorden farve som ler, der bliver brændt,
og alt, hvad der er på den, bliver tydeligt at se.

15 De onde kan ikke længere skjule sig i mørket,
og der bliver sat en stopper for vold og overmod.

16 Har du været på havets bund?

Har du vandret gennem dybet og udforsket det?

17 Ved du, hvad der sker, når man dør?

Kan du se ind i gravens mørke?

18 Fatter du, hvor stor jorden er?

Fortæl mig, om du ved alt det?

19 Hvordan finder man vej til det sted, hvor lyset bor,
og hvor hører mørket hjemme?

20 Kan du følge lyset og mørket hjem, hvor de hører til,
eller vise dem, hvilken vej de skal gå?

21 Nå ja, selvfølgelig! Du blev jo født, før jeg skabte verden,
og du har levet længe nok til at kende alting.

- 22 Har du været der, hvor sneen bliver opbevaret,
og har du set mine forråd af hagl?
- 23 Dem har jeg klar, så jeg kan bruge dem,
hvis jeg skal lade en ulykke ramme menneskene.
- 24 Hvor kommer lynene fra,
og hvordan breder østenvinden sig ud over jorden?
- 25 Hvem sørger for, at regnbyggerne kan nå frem,
og hvem baner vej for tordenvejret?
- 26 Hvem får regnen til at falde på øde sletter
og den mennesketomme vildmark,
- 27 så den udpinte, tørre jord får slukket sin tørst,
og markerne bliver grønne af græs?
- 28 Hvem er regnens far, tror du,
og hvem stammer dugdråberne fra?
- 29 Hvem tænker du, er mor til isen,
og hvem har født vinterens rimfrost,
- 30 når vandet stivner og bliver som sten,
og isen ligger tykt hen over dybet?
- 31 Er det dig, der har bundet Syvstjernen sammen?
Og kan du løsne Orions bælte?
- 32 Får du stjerne-tegnene til at bevæge sig over himlen,
og fører du Karlsvognen og de andre stjernebilleder frem?
- 33 Kender du universets love?
Kan du bruge dem til at styre jorden med?
- 34 Kan din stemme råbe skyerne op
og få regnen til at strømme ned over dig?
- 35 Kan du fortælle lynet, hvor det skal slå ned,
og tror du, det vil adlyde dig?
- 36 Hvem har fortalt Egyptens fugle, hvornår Nilen stiger,
og hvorfra ved svalen, at der snart kommer regn?
- 37 Hvem har tal på efterårets regnskyer,
og hvem kan tømme himlens vandtønder ud,
- 38 når jorden er stivnet og hård,
og markerne er tørre jordknolde?

³⁹ Kan du hjælpe hunløven med at jage bytte,
så dens unger kan blive mætte,

⁴⁰ når de kryber sammen i deres huler
eller ligger på lur i krattet?

⁴¹ Og ved du, hvem der skaffer mad til raven,
når dens unger flakser forvirrede rundt
og skriger af sult og håber at få mad?

¹ Ved du, hvornår stenbukkene føder?
Holder du vagt, mens hjortens unger kommer til verden?

² Har du tal på, hvor mange måneder der går,
før de er klar til at føde?

³ De krummer sig sammen for at bringe fosteret til verden,
og den nyfødte unge kommer frem i lyset.

⁴ Deres unger bliver stærke og vokser op i det åbne land,
og snart forlader de deres mor og kan klare sig selv.

⁵ Hvem har sluppet de vilde æsler ud
og ladet dem løbe frit omkring?

⁶ Det var mig, der lod dem bo på sletterne.

⁷ De er ligeglade med, hvad der foregår i byen,
og adlyder ikke noget menneskes råb.

⁸ De søger efter føde i bjergene,
og de overser ikke et græsstrå.

⁹ Finder den vilde okse sig i at blive tæmmet?
Lægger den sig til hvile i din stald?

¹⁰ Kan du spænde den for ploven, hvis du vil?
Og tror du så, den pløjer dine marker for dig?

¹¹ Kan du stole på den, så stærk som den er,
og overlade dit arbejde til den?

¹² Kan du regne med, at den pløjer for dig,
og lade den klare arbejdet med kornet?

¹³ Strudsen slår glad med vingerne,
den har yndefulde svingfjer og dun.

¹⁴ Men den lægger sine æg på jorden,
så de kan blive udruget i sandet.

¹⁵ Og den tænker ikke på, at de kunne blive trådt i stykker,

eller at et vildt dyr kunne knuse dem.

¹⁶ Man skulle tro, den ikke selv havde lagt æggene, så lidt som den bekymrer sig om dem.

¹⁷ Jeg har ikke givet den visdom, ikke et strejf af fornuft.

¹⁸ Men når den spreder vingerne og sætter i løb, kan en rytter på den hurtigste hest ikke følge med.

¹⁹ Har du givet hesten dens styrke eller sat den flagrende manke på dens hals?

²⁰ Har du lært den at springe som en græshoppe og skræmme alle med sin vilde prusten?

²¹ De enorme kræfter får den til at stampe utålmodigt, når den står klar til at gå i kamp.

²² Den kender ikke til frygt og rædsel, fjendens sværd kan ikke skræmme den.

²³ Pilene flyver over hovedet på den, spyd og sværd blinker omkring den.

²⁴ Den stormer rasende gennem slagmarkens larm og står fast, når den hører signalet fra hornet.

²⁵ Den pruster, når der blæses til kamp, når den lugter kampen på lang afstand og hører fyrsternes kommandoråb.

²⁶ Er det dig, der er så klog, at du har lært høgen at flyve, så den kan sprede sine vinger og rejse mod syd?

²⁷ Fortæller du ørnen, at den skal stige til vejrs og bygge sin rede på den højeste top?

²⁸ Den bor jo oppe på klippen, på klippetoppen har den lagt sin fæstning.

²⁹ Derfra slår den ned på sit bytte, som de skarpe øjne har udvalgt på lang afstand,

³⁰ og dens unger slubrer blodet i sig.

Hvis nogen er blevet dræbt, dukker den op.«

¹ Så sagde Gud til Job:

² »Du har lagt sag an mod mig. Vil du opgive den?

Du har anklaget Den Livgivende Gud. Kan du svare på det, jeg har sagt?»

³ Job svarede Gud:

⁴ »Jeg er jo det rene ingenting. Hvordan skulle jeg kunne svare?

Jeg vil hellere holde mund.

⁵ Jeg har ikke noget svar at give.

Jeg har ikke mere at sige.«

Guds kongerige er som et sennepsfrø

(Markusevangeliet kap. 4 vers 26-29)

²⁶ Jesus fortsatte: »Med Guds kongerige er det på samme måde som med en bonde, der har sået korn på sin mark. ²⁷ Dagene går. Han står op og går i seng, og kornet spirer og vokser op, uden at han ved hvordan. ²⁸ Jorden giver afgrøde af sig selv. Først kommer der et græsstrå, så et kornaks, og til sidst kommer der modne kerner på kornakset. ²⁹ Så snart kornet er modent, er det tid til, at bonden går i gang med at høste.

Den snu forvalter handler klogt

(Lukasevangeliet kap. 16 vers 1-13)

¹ Jesus sagde til disciplene: »Der var engang en rig mand, der havde en forvalter. En dag hørte han ad omveje, at forvalteren strøede om sig med godsets penge. ² Derfor kaldte han forvalteren til sig og sagde: »Hvad er det, jeg hører om dig? Du kan godt gøre regnskabet op, for du kan ikke længere være forvalter.« ³ Så sagde forvalteren til sig selv: »Hvordan skal jeg klare mig nu, hvor min herre har fyret mig? Jeg har ikke kræfter til fysisk arbejde, og jeg ville skamme mig over at tigge. ⁴ Jo, nu ved jeg det. Jeg vil skaffe mig venner, der vil invitere mig hjem, selvom jeg mister mit arbejde.« ⁵ Så kaldte han alle dem sammen, der skyldte hans herre noget, og mødtes med dem en efter en. »Hvor meget er det, du skylder?« spurgte han den første. ⁶ »4.000 liter olivenolie,« svarede manden. Forvalteren gav ham gældsbeviset og sagde: »Skynd dig at skrive 2.000 i stedet.« ⁷ »Hvor meget skylder du?« spurgte han den næste. »40 tons hvede,« svarede han. »Her er dit gældsbevis,« sagde forvalteren. »Skriv 30 tons i stedet.« ⁸ Da den rige mand opdagede det, roste han sin snu forvalter, fordi han havde handlet så klogt. Denne verdens børn handler nemlig langt klogere over for hinanden, end lysets børn gør. ⁹ Og det vil jeg sige jer: I må sørge for at bruge jeres penge til at skaffe jer venner, også selvom de er tjent på uærlig vis. En dag slipper pengene op, og så har I nogen til at tage imod jer i himlen. ¹⁰ Den, der er til at stole på i det små, er også til at stole på i større sager. Og den, der snyder, når det gælder småpenge, gør det også med store beløb. ¹¹ Hvis I ikke er til at stole på, når det gælder penge, der er tjent på uærlig vis, hvem vil så betro jer virkelige rigdomme? ¹² Og hvis I ikke er ærlige med andres penge, hvem vil så give jer noget, I kan beholde selv? ¹³ Ingen kan være

slave for to herrer. Man vil enten hade den ene og elske den anden, eller også vil man holde sig til den ene og se ned på den anden. I kan ikke lade jer styre af både Gud og penge.«

Talenterne

(Matthæusevangeliet kap. 25 vers 14-30)

¹⁴ Her er en anden historie, der fortæller om det samme. En mand skulle ud at rejse. Han kaldte sine slaver sammen og gav dem ansvar for hele sin formue. ¹⁵ Tre af dem fik hver især et enormt beløb. Den ene gav han fem talenter, en anden fik to talenter, og en tredje fik én talent – alt efter hvor dygtige han mente, de var. Så tog manden afsted. ¹⁶ Ham, der havde fået de fem talenter, gik med det samme hen og investerede dem og tjente fem mere. ¹⁷ På samme måde tjente ham, der havde fået de to talenter, to mere. ¹⁸ Men ham, der havde fået én talent, gik ud og gravede et hul i jorden, og der gemte han sin herres penge. ¹⁹ Efter et godt stykke tid kom manden hjem fra sin rejse og bad slaverne om at aflægge regnskab. ²⁰ Først kom ham med de fem talenter. Han havde også de ekstra fem med og sagde: ›Herre, se her. Du gav mig fem talenter, og her har du fem mere.‹ ²¹ ›Godt,‹ sagde hans herre. ›Du er en god og trofast slave. Du har levet op til ansvaret for et lille beløb, nu kan jeg betro dig et langt større ansvar. Lad os gå ind og fejre det.‹ ²² Så kom ham, der havde fået to talenter. Han sagde: ›Herre, jeg fik to talenter. Se, jeg har tjent to mere.‹ ²³ ›Godt,‹ sagde hans herre. ›Du er en god og trofast slave. Du har levet op til ansvaret for et lille beløb, nu kan jeg betro dig et langt større ansvar. Lad os gå ind og fejre det.‹ ²⁴ Til sidst kom ham, der havde fået den ene talent. Han sagde: ›Herre, jeg kender dig som en hård mand. Du høster, hvor du ikke har sået, og du samler ind, uden at du har spredt noget. ²⁵ Jeg var bange for dig, og derfor gravede jeg din talent ned i jorden. Værsgo, her har du dine penge.‹ ²⁶ ›Du er en doven og uduelig slave,‹ sagde han til ham. ›Du har hele tiden vidst, at jeg høster, hvor jeg ikke har sået, og samler ind, uden at jeg har spredt noget. ²⁷ Du burde i det mindste have givet talenten til en pengeudlåner, så jeg kunne have fået den tilbage med renter.‹ ²⁸ Han sagde til de andre: ›Tag talenten fra ham, og giv den til ham, der har ti. ²⁹ For den, der allerede har noget, skal få endnu mere. Men den, der ingenting har, mister den smule, han har. ³⁰ Kast den uduelige slave ud i mørket udenfor til dem, der græder og hiver sig i håret.‹

Tag hjem, og sælg alt, hvad du ejer

(Markusevangeliet kap. 10 vers 13-16)

¹³ Folk bar nogle børn hen til Jesus, for at han skulle velsigne dem, men disciplene skældte dem ud. ¹⁴ Da Jesus så det, blev han vred og sagde: »I skal lade børnene komme hen til mig. Det må I ikke forhindre dem i, for Guds kongerige er til for sådan nogen som dem. ¹⁵ Husk, at hvis man ikke tager imod Guds kongerige på samme måde som et barn, så får man slet ikke adgang til det.« ¹⁶ Så trak han børnene ind til sig og lagde sine hænder på dem og velsignede dem.

Hvem har forhekset jer?

(Galaterbrevet kap. 3 – kap. 6 vers 14)

¹ Galatere, I tænker jer ikke om. Hvem har forhekset jer? Jeg har jo udmalet for jer, hvordan Kristus døde på korset. ² Sig mig engang, fik I Helligånden, fordi I overholdt den lov, Gud har givet til Moses, eller fordi I troede på det, jeg fortalte jer? ³ Er I virkelig så dumme? I begyndelsen stolede I på Helligånden – skal det nu ende med, at I vender tilbage til at lade det rent menneskelige bestemme over jer? ⁴ Har I ikke lært noget af alt det, I har været ude for? Det kan jeg ikke få mig selv til at tro. ⁵ Når Gud fyldte jer med Helligånden og gjorde mirakler hos jer, var det så, fordi I overholdt loven, eller fordi I troede på det, jeg fortalte jer?

⁶ Tænk på Abraham. Han troede på Gud, og derfor tog Gud imod ham. ⁷ I må altså forstå, at det er dem, der tror, som er Abrahams efterkommere. ⁸ Det fremgår af Skrifterne, at Gud for længe siden har lovet at tage imod alle, der tror, også selvom de ikke er jøder. Han sagde nemlig til Abraham: »Jeg vil velsigne alle verdens folk gennem dig.« ⁹ Det betyder, at Gud velsigner alle dem, der tror på ham ligesom Abraham. ¹⁰ Alle dem, der prøver at overholde loven, lever til gengæld under en forbandelse. Skrifterne siger jo: »Den, der ikke holder fast ved alt det, der står i Guds lov, og gør hver eneste lille ting, han er forbandet.« ¹¹ Meningen er ikke, at Gud accepterer nogen, fordi de overholder loven. Det er klart, for der står i Skrifterne: »Den, der tror på mig, vil leve.« ¹² Om loven står der derimod: »Den, der overholder loven, har sit livsgrundlag i det, der står i loven.« Loven kan altså ikke have noget med troen at gøre. ¹³ Da Kristus døde på korset, købte han os fri fra lovens forbandelse ved selv at tage forbandelsen på sig. Der står jo i Skrifterne: »Forbandet er enhver, der bliver hængt op på et træ.« ¹⁴ Det er takket være Kristus, at den velsignelse, Gud havde lovet Abraham, nu når ud til alle dem, der ikke er jøder. Ved hjælp af troen på Kristus kan vi alle sammen få Helligånden.

¹⁵ Kære venner, lad mig forklare det med en sammenligning. Når et testamente er blevet erklæret gyldigt, kan ingen ophæve det eller ændre i det. ¹⁶ Gud gav sine løfter til Abraham og hans efterkommer. Læg mærke til, at der står »efterkommer«, altså i ental, ikke i flertal. Den ene efterkommer er selvfølgelig Kristus. ¹⁷ Min pointe er, at det løfte, Gud gav Abraham, ikke kan annulleres af loven, der først kom til 430 år senere. Loven kan altså ikke ophæve Guds løfte. ¹⁸ Hvis arven kunne blive udbetalt ved, at vi overholdt loven, så ville vi ikke få den på grund af det oprindelige løfte. Men det var jo netop et løfte, Abraham fik af Gud.

¹⁹ Hvad var så formålet med den lov, Gud gav Moses? Den blev indført, for at vi kunne overtræde den, og den skulle kun gælde, indtil Abrahams efterkommer – som løftet talte om – var kommet. Det var engle, der bragte loven til jorden, og det gjorde de gennem en mellemmand, nemlig Moses.

²⁰ Men en mellemmand må tage hensyn til to parter. Gud er derimod kun én, og derfor er loven ikke

det direkte udtryk for hans vilje. ²¹ Står loven så i modsætning til Guds løfter? Nej, selvfølgelig ikke. Hvis der virkelig fandtes en lov, der havde kraft til at skabe liv, så ville man blive accepteret af Gud ved at overholde den. ²² Men loven holder os fast, så vi bliver ved med at overtræde den. På den måde er det kun gennem troen på Kristus, at man kan få det, Gud har lovet.

²³ Før vi fik troen, holdt loven styr på os. Sådan skulle det være, indtil troen blev en mulighed. ²⁴ På den måde holdt loven os under opsyn, indtil Kristus kom, men nu er det troen, der får Gud til at tage os til sig. ²⁵ Derfor har vi ikke længere brug for nogen til at sætte os på plads. ²⁶ I er Guds børn, når I tror på Kristus. ²⁷ Alle, der er døbt til at tilhøre Kristus, er nemlig blevet ligesom ham. ²⁸ Der er ikke forskel på jøder og ikkejøder, slaver og frie, mænd og kvinder; fordi I hører til hos Kristus, er I en enhed. ²⁹ I er blevet Abrahams efterkommere og dermed hans arvinger. Det er det, Gud har lovet.

¹ Så længe en arving ikke er myndig, er hans vilkår de samme som en slaves, også selvom han i virkeligheden ejer det hele. ² Han er underlagt sine formyndere og administratorer, indtil han når den myndighedsalder, som hans far har fastsat i testamentet. ³ Det samme gælder os, for indtil Kristus kom, var vi ikke myndige, men underlagt universets magter. ⁴ Men da tiden var inde, sendte Gud sin søn. Han blev født af en kvinde og var derfor underlagt den lov, som Gud gav Moses, ligesom os. ⁵ Det gjorde Gud, for at vi kunne blive købt fri fra loven og få rettigheder som hans børn. ⁶ Og I er virkelig Guds børn. Det kan I vide, fordi I har fået Helligånden, hans søns ånd. Under gudstjenesten får den jer til at råbe: »Abba« til Gud, og det betyder 'far'. ⁷ I er ikke længere slaver, men børn af huset. Som børn er I også arvinger. Det har Gud gjort jer til.

⁸ Dengang I ikke kendte Gud, var I slaver af nogle naturmagter. I tilbad dem som guder, selvom de slet ikke er det. ⁹ Men nu har I jo lært Gud at kende, eller rettere, nu kender Gud jer, så hvorfor vender I så tilbage til de svage og uduelige magter? Vil I virkelig være deres slaver igen? ¹⁰ Det ser sådan ud, når I går op i at overholde sabbatten og de andre jødiske fester, som kalenderen fastlægger på særlige dage hen over året. ¹¹ Jeg er bange for, at jeg har spildt min tid på jer.

¹² Kære venner, jeg beder jer: Bliv ligesom mig, for jeg er ligesom jer. I har behandlet mig godt. ¹³ Som I ved, var det, fordi jeg var syg, at jeg blev hos jer første gang, jeg kom og fortalte jer om Kristus. ¹⁴ Men selvom jeg så ynkelig ud, viste I hverken foragt eller afsky for mig – det må ellers have været fristende. Tværtimod bød I mig velkommen, som om jeg var en af Guds engle, ja, som om jeg var Jesus Kristus selv. ¹⁵ Hvad er der blevet af jeres glæde og taknemmelighed? Dengang ville I jo have revet jeres øjne ud og givet dem til mig, hvis I havde kunnet. Det er jeg sikker på. ¹⁶ Er jeg nu blevet jeres fjende, fordi jeg fortæller jer sandheden? ¹⁷ De folk, der vil have jer til at følge den lov, som Gud gav Moses, virker, som om de er optaget af jer. Men de er bare ude på at isolere jer, så I bliver optaget af dem. ¹⁸ Det er godt at være optaget af en sag – hvis det altså er en god sag. Men husk også at være det, når jeg ikke er hos jer. ¹⁹ Mine kære børn, jeg må begynde forfra med at gøre jer kristne, og jeg ved, det kommer til at gøre ondt. Men sådan må det være, indtil I begynder at ligne

Kristus. ²⁰ Jeg ville ønske, at jeg var hos jer, for så kunne jeg måske forklare det lidt bedre. Lige nu ved jeg ikke, hvor I står.

²¹ I vil altså gerne være underlagt den lov, som Gud gav Moses? Men sig mig, forstår I overhovedet det, der står i den? ²² Skrifterne fortæller, at Abraham havde to sønner, den ene med en slavekvinde og den anden med en fri kvinde. ²³ Slavekvindens søn blev til på normal vis, mens den frie kvindes søn blev til som en opfyldelse af Guds løfte. ²⁴ Historien om de to kvinder skal forstås billedligt. De to kvinder er udtryk for to forskellige aftaler mellem Gud og mennesker. Slavekvinden Hagar er et billede på aftalen fra Sinajbjerget, hvor jøderne fik loven, og den aftale gør folk til slaver. ²⁵ På arabisk betyder Hagar 'Sinajbjerget'. Hagar svarer altså til det nuværende Jerusalem, hvor byens indbyggere lever i slaveri. ²⁶ Men den frie kvinde Sara svarer til det himmelske Jerusalem. Det er en fri by, og det er den, der er vores mor. ²⁷ I Skrifterne står der om den:

»Glæd dig, du barnløse.

Bryd ud i sang og jubel,
dig, der aldrig fik veer.

Den enlige kvinde vil få mange flere børn
end den, der har en mand.«

²⁸ Kære brødre og søstre. Ligesom Isak, Saras søn, er I blevet Guds børn på grund af hans løfte. ²⁹ Dengang blev den søn, der var blevet til gennem Helligånden, forfulgt af slavekvindens søn. Sådan er det også i dag. ³⁰ Men hvad siger Skrifterne?:

»Smid slavekvinden og hendes søn på porten.

Slavekvindens søn skal ikke arve
sammen med den frie kvindes søn.«

³¹ Kære brødre og søstre, vi er ikke børn af slavekvinden, men af den frie kvinde.

¹ Kristus har befriet os, og den frihed skal I holde fast ved, så I ikke igen bliver fanget i slaveriet. ² Jeg, Paulus, vil gerne understrege, at I ikke har nogen glæde af Kristus, hvis I lader jer omskære. ³ For at slå det helt fast gentager jeg, at hvis man lader sig omskære, så er man forpligtet på at overholde alt i den lov, Gud gav Moses. ⁴ Alle jer, der prøver at få Guds accept ved at overholde loven, afskærer jer selv fra Kristus og den tilgivelse, vi har fået gennem ham. ⁵ Men takket være Helligånden giver vores tro os håb om, at Gud tager os til sig. ⁶ Det betyder nemlig ikke noget for Kristus, om man er omskåret eller ej. Det eneste, der betyder noget, er den tro, der får os til at hjælpe hinanden.

⁷ I var jo kommet så godt i gang, men nu er der nogen, der forhindrer jer i at følge sandheden. Og hvem er det? ⁸ Det er i hvert fald ikke Gud, som jo var den, der udvalgte jer. ⁹ Pas på, for selv en lille smule surdej kan gennemsyre hele dejen. ¹⁰ Jeg er overbevist om, at I er enige med mig. Men den, der forvirrer jer, vil få sin velfortjente straf, og I ved selv, hvem det er. ¹¹ Kære venner, hvis jeg stadig prøvede at få folk til at lade sig omskære, så ville jøderne jo ikke længere forfølge mig. Så ville de

ikke længere blive provokeret af korset. ¹² Jeg ville ønske, at de folk, der forvirrer jer med deres snak om omskæring, ville kastrere sig selv helt.

¹³ Kære venner, I blev udvalgt til et liv i frihed. Men I må ikke bruge friheden som påskud for at leve, som det passer jer. I stedet skal I være som slaver og hjælpe hinanden. ¹⁴ Hele Guds lov kan jo sammenfattes i ét bud: »Du skal elske andre på samme måde, som du elsker dig selv.« ¹⁵ Hvis I snerrer og bider ad hinanden, kan det ende med, at I æder hinanden helt. ¹⁶ I skal med andre ord lade Helligånden og ikke jeres medfødte drifter bestemme over jer. ¹⁷ Det jordiske menneske med dets drifter er i krig med Helligånden. Drifterne vil det ene, og Helligånden vil det andet, og det forhindrer jer i at gøre det, I gerne vil. ¹⁸ Men hvis I lader Helligånden bestemme over jer, så har I slet ikke brug for den lov, Gud har givet til Moses.

¹⁹ Vi kender udmærket resultaterne af at lade drifterne bestemme. Det er utroskab, seksuelle udskjelser, ²⁰ afgudsdyrkelse, sort magi, fjendskab, skænderi og jalousi, hidsighed og egoisme, intriger og splittelser, ²¹ misundelse, druk, ædegilder og mere af samme slags. Jeg har sagt det før, og nu må jeg igen advare jer om, at dem, der lever på den måde, ikke bliver en del af Guds kongerige. ²² Resultaterne af at lade Helligånden bestemme er til gengæld kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, hjælpsomhed, gavmildhed, troskab, ²³ mildhed og selvbeherskelse. Det strider jo heller ikke imod den lov, Gud gav Moses. ²⁴ Dem, der tilhører Kristus, har slået deres drifter og begær ihjel på hans kors. ²⁵ Hvis Helligånden er grundlag for vores liv, så skal vi også følge Helligånden. ²⁶ Vi skal holde op med at være selvhævdende, provokerende og misundelige på hinanden.

¹ Kære venner, hvis en i menigheden bliver taget i at gøre noget forkert, så skal I andre vise ham til rette, men gøre det med forståelse og passe på ikke selv at blive fristet. ² I skal hjælpe hinanden med det, der er besværligt, for på den måde overholder I Kristus' lov. ³ Hvis nogen synes, at han er noget særligt uden at have grund til det, så narrer han sig selv. ⁴ Alle må vurdere deres egen indsats, og man skal ikke gå og prale og gøre sig bedre end andre. ⁵ I skal ikke fremhæve jer selv, så andre tror, de skal leve op til det. ⁶ Dem, der får undervisning om Kristus, skal dele alt, hvad de har, med den, der underviser dem. ⁷ Lad være med at bilde jer noget ind, for Gud finder sig ikke i at blive hånet. Man høster, som man har sået. ⁸ Den, der satser på de jordiske drifter, vil ikke høste andet end død, mens den, der satser på Helligånden, vil få evigt liv. ⁹ Derfor må vi aldrig blive trætte af at gøre det, der er godt. Bare vi ikke giver op, skal vi nok få vores udbytte, når tiden er inde til det. ¹⁰ Indtil da skal vi hjælpe andre mennesker, først og fremmest dem, der tror på Kristus.

¹¹ Her til sidst er det mig selv, der skriver. I kan se, at håndskriften er større end i resten af brevet. ¹² Dem, der vil have ydre status, vil tvinge jer til at lade jer omskære, men de gør det kun for at undgå selv at blive forfulgt som kristne. ¹³ I virkeligheden overholder de ikke engang den lov, Gud gav Moses, men vil bare have jer omskåret, så de kan prale af alt det, de har fået jer til. ¹⁴ Jeg vil aldrig selv prale af andet end Jesus Kristus og hans død på korset. Fordi han blev korsfæstet, er

verden og jeg også korsfæstet for hinanden – verden og jeg har ikke længere noget med hinanden at gøre.